

cand.merc. í altjóða virkisbúskapi á universitetinum har.

– Hóast eg helt hesi árin vera sera strævin, meðan vit vóru lesandi, so hyggi eg aftur á tíðina nú og síggi, hvussu ómetaliga gott vit høvdu tað, sigur hon smílandi.

Tey vórðu liðug at lesa í 1994 og høvdu tá avgjørt, at tey vildu vera í Danmark eina tíð og nema sær arbeiðsroyndir.

Ulla Joensen fekk starv í Fiskaríbankanum í Keypmannahavn.

– Eg hevði meira skil fyri fiskivinnu enn nógv av teimum, sum arbeiddu á Fiskaríbankanum. Eg hevði tó ikki líka gott skil fyri lánsbrævalánunum, sum Fiskaríbankin varð bygdur á. Tað var stuttligt, tí tá Fiskaríbankin fór til Jútlands og vesturstrondina at tosa við fiskimenn og reiðarar, fór eg altíð við. Tað var stuttligt at kunna taka vitanina úr Føroyum um fiskivinnuna við mær í starvið – har hevði eg ein fyrimun, tí eg kundi tosa við, og eg varð virðismett fyri ta vitanina, sigur hon.

– Ta tíðina vóru Føroyar – sum næstan vóru farnar á húsagang – á breddanum og millum danir, sum annars

ikki vistu nógv um Føroyar, varð nógv tosað um Føroyar og føroyska samfelagið ta tíðina, sigur hon.

Tvey verða fimm

Tá Ulla hevði starvast í Fiskaríbankanum í trý ár, varð hon við barn. Hon kemur til Føroyar í summarfrí, og har fer hon í skannaran á Landssjúkrahúsinum.

– Har fáa vit at vita, at eg gangi við tríburum. Øll rundan um okkum eru ordiliga glað, men sjálvi skilja vit tað ikki, greiðir hon frá.

Ulla og Ingolf keypa eini gomul hús í Danmark, og komandi tíðin snúði seg um at fáa praktisku viðurskiftini í ordan, og húsini sett í stand, áðrenn tvær gentur og ein drongur komu í november í 1998.

– Fyrsta árið við tríburunum var øgiliga hart sálarliga, sigur Ulla Joensen.

Hon greiðir frá, at hon hevði fingið at vitað, at tað fór at verða strævið at ansa eftir trimum nýføðingum, skifta blæur, geva teimum mjólk, leggja tey at sova og alt annað praktiskt. Men soleiðis upplivdi hon tað als ikki. Tað

praktiska kundi hon skipa, men tað sálarliga trýstið var møðsamt, tá hon ikki rakk til.

– Tað sálarliga trýstið var tað harðasta, og eg minnst, at eg skuldi nógv til kommunulækna við teimum. Einaferð tosaði eg við læknan í telefonini, og hon man hava hoyrt, at eg var undir trýsti, tí í staðin fyri at biðja meg koma har, kom hon á heimavitjan hjá mær, sigur hon.

Læknin spyr Ullu, hvussu hon hevur tað og staðfesti, at Ulla hevði tørv á praktiskari hjálp.

Ein ung kvinna í donsku arbeiðsloysisskipanini kemur at hjálpa Ullu, og hóast hon einki veit um børn og ansing, er tað ein stór hjálp at fáa onkran annan í húsið eisini í nakrar mánaðir.

– Eg mátti læra hana alt, men hon var hjá mær í átta mánaðir, og hon lærði nógv og bleiv góð við børnini. Tað var ein lætti, at eg nú kundi fara ørindi og annað, uttan at eg skuldi taka trý smábørn við mær, sigur Ulla Joensen.

– Tað er ótrúligt, hvussu nógv vit menniskju megna, tá ið á stendur. Í roynd og veru megna vit meir, enn vit halda. Eg haldi, at hetta er galdandi fyri øll fólk, sigur hon.

Ulla Joensen var heima hjá tríburunum í 15 mánaðir, og tá hevði hon tørv á at koma út aftur á arbeiðsmarknaðin.

– Eg minnst, at leiðarin segði mær, at tað var í lagi, um

»Varð eg spurd í 2016, um eg vildi verða stjóri í Elektron, hevði eg nokk biðið nevndina funnið ein annan«

eg hevði tørv á niðursettari tíð, men eg minnst, hvussu tað næstan kendist, sum var eg í feriu, tá eg slapp til arbeiðis aftur, flennir hon.

Tríburarnir hjá Ullu og Ingolf eru 21 ár í dag. Genturnar eru í Danmark at lesa, og sonurin arbeiðir í Føroyum.

– Tað hevur verið virkuliga stuttligt, og eg gerist glað nú, tá eg síggi, hvussu væl tey eru komin seg. Tað man hava gingið væl kortini tað heila, sigur hon brosandí.

Elektron

Í 2002 sær Ulla í einari lýsing, at føroyska KT fyrítøkan Elektron søkir eftir figgjar- og fyrisitingarleiðara. Hon søkir, fær starvið og familjan byrjar nýggju tilveruna heima í Føroyum.

Í 2016 fer táverandi stjórin í Elektron frá, og Ulla verður sett sum fyribils stjóri, og sum hon búnast í leiklutinum, sær hon, at hetta megnar hon væl.